

Γινόμαστε φιλαράκια...

Αυτήν την εβδομάδα σκεφτήκαμε να ενδυναμώσουμε τους δεσμούς ανάμεσα στα μέλη της ομάδας μας και να ασχοληθούμε με τη ΦΙΛΙΑ...

- Ξεκινήσαμε διαβάζοντας το παραμύθι «Το Τικ και το Τακ» της Γιολάντας Τσορώνη-Γεωργιάδη. Δύο καλοί φίλοι, ο Μένιος και ο Μέντιος, τσακώθηκαν μια μέρα και αντάλλαξαν λόγια πικρά. Συζητήσαμε με τα παιδιά, ποια είναι τα πικρά λόγια; Πώς ένιωθαν οι φίλοι στην αρχή; Πώς στη συνέχεια του παραμυθιού; Συνήθως όταν τσακωνόμαστε με έναν φίλο μας στην αρχή νιώθουμε θυμό. Στην συνέχεια όμως, αφού καταλαγιάσει ο θυμός, νιώθουμε λύπη χωρίς τον φίλο μας. Τότε, είναι η καλύτερη στιγμή να σκεφτούμε μια λύση για να μπορέσουμε να τα ξαναβρούμε με το φίλο μας.
- Φτιάξαμε μάσκες-γαϊδουράκια και γίναμε Μένιος και Μέντιος και δραματοποιήσαμε τη σκηνή που οι δύο φίλοι τσακώθηκαν και στην συνέχεια που τα ξαναβρήκαν.
- Κάναμε φίλο εργασίας, όπου τα παιδιά αποτύπωσαν τα συναισθήματα του Μένιου και του Μέντιου όταν ήταν τσακωμένοι και όταν έγιναν φίλοι και πάλι.
- Διαβάσαμε το παραμύθι του Norbert Landa «Συγγνώμη!», όπου δύο πολύ καλοί φίλοι, ο αρκούδος και ο λαγός, τσακώθηκαν μια μέρα για ένα αντικείμενο που βρέθηκε μπροστά τους. Θύμωσαν πολύ ο ένας με τον άλλον και σταμάτησαν να κάνουν παρέα. Όμως συνειδητοποίησαν ότι έλειπε ο ένας τον άλλον και με μια μαγική λέξη (ΣΥΓΓΝΩΜΗ) έγιναν πάλι φίλοι.
- Δείξαμε στα παιδιά μια κόκκινη χάρτινη καρδιά και φανταστήκαμε ότι αυτή η καρδιά είναι η καρδούλα μας. Τότε, τους ζήτησα να πουν άσχημες κουβέντες που μπορεί να πει κάποιος σε έναν φίλο του, παίρνοντας ιδέες και από τα παραμύθια που είχαμε διαβάσει. Τα παιδιά είπαν διάφορα:

«Δεν θα σε έχω ποτέ ξανά φίλο», «Φύγε από εδώ», «Δεν θα σου ξαναμιλήσω», «Θα σε βαρέσω», «Δεν θέλω να σε ξαναδώ», «Δεν θέλω να παίξω ποτέ μαζί σου», «Δεν σ' αγαπάω». Κάθε φορά που ακουγόταν και μια άσχημη κουβέντα, η καρδιά αυτή τσαλακωνόταν, ώσπου στο τέλος από τις πολλές άσχημες κουβέντες έγινε μια τσαλακωμένη μπάλα. Όταν την ανοίξαμε πάλι, ήταν μια τσαλακωμένη και λίγο σκισμένη καρδιά. Ρώτησα τότε τα παιδιά πώς κι εκείνα αισθάνονται όταν τους λέει κάποιος λόγια πικρά και μου απάντησαν πως κι εκείνα νιώθουν άσχημα και πως τσαλακώνεται η καρδιά τους. Τότε, πρότεινα να σκεφτούμε όμορφες κουβέντες που μπορούμε να λέμε στους φίλους μας, ώστε να αισθάνονται κι εκείνοι αλλά κι εμείς όμορφα. Τα παιδιά είπαν: «Έλα να παίξουμε μαζί», «Σ' αγαπάω», «Άκουσέ με σε παρακαλώ», «Είσαι καλός φίλος», «Θέλεις να βρούμε μια λύση;», «Συγγνώμη», «Δεν θα σου ξαναπώ άσχημη κουβέντα»! (ιδέα από το ropi-it.gr)

Και όλα αυτά τα αποτυπώσαμε σε μια ομαδική εργασία!

- Σε ατομική εργασία, ζωγράφισαν όπως τα ίδια φαντάζονταν, μια πληγωμένη και μια χαρούμενη καρδιά και σημειώσαμε τα λόγια που τους προκαλούν αυτά τα συναισθήματα!
- Διαβάσαμε το παραμύθι: «Πόσο μ' αρέσει να κάνω φίλους» του Χανς Βίλχελμ και συζητήσαμε πως δεν πρέπει να στεναχωριόμαστε όταν οι φίλοι μας δεν είναι πάντα διαθέσιμοι για παρέα. Μπορούμε να βρούμε διάφορες λύσεις και να περνάμε όμορφα είτε μόνοι μας είτε βρίσκοντας καινούριους φίλους.
- Παίξαμε παιχνίδια σε ζευγάρια. Μοιράσαμε σε κάθε παιδί από μισή καρδιά σε διάφορα χρώματα. Στο άκουσμα της μουσικής τα παιδιά τριγυρνούν στο χώρο. Όταν σταματήσει η μουσική βρίσκουν το παιδί που έχει το ίδιο χρώμα με αυτούς και σχηματίζουν μια καρδιά. Έτσι, δημιουργούνται ζευγαράκια. Τα ζευγαράκια τριγυρνούν χέρι-χέρι στο χώρο με τη μουσική. Σε

κάθε σταμάτημα μουσικής ενώνουν διαφορετικά μέρη του σώματος και τριγυρνούν στο χώρο άλλοτε με ενωμένα κεφαλάκια, άλλοτε με ενωμένους αγκώνες, άλλοτε με ενωμένα ποδαράκια, άλλοτε με ενωμένες πλατούλες και άλλοτε με ενωμένους ποπούς!!!

- Αποφασίσαμε να φτιάξουμε μια ΦΙΛΙΚΟΤΟΥΡΤΑ!!! Τι γεύσεις θέλουμε να έχει η φιλικότουρτά μας; Τα παιδιά πρότειναν σοκολάτα, μπισκότο, κεράσι, φράουλα και μπανάνα. Άρχισαν, λοιπόν, να βάζουν το κουτί. Στη συνέχεια, το στολίσουμε με «κερασάκια» και λίγο «γλάσο» και έτοιμη η τούρτα μας.
- Τα παιδιά πήραν σπίτι ένα λευκό χαρτί για να ζωγραφίσουν μια ωραία ζωγραφιά και με τη βοήθεια των γονιών τους να γράψουν ένα ωραίο μήνυμα για τη φιλία! Τα μηνύματα που ήρθαν στην τάξη μας ήταν πολύ όμορφα: «Αγαπώ τους φίλους μου», «Φιλία σημαίνει εμπιστοσύνη», «Η φιλία είναι μια ψυχή που κατοικεί σε δύο σώματα», «Η ζωή είναι καλύτερη με τους φίλους», «Μου αρέσει να έχω φίλους, να παίζω μαζί τους! Η φιλία μας κάνει χαρούμενους», «Η αληθινή φιλία είναι παντοτινή», «Η φιλία φέρνει αγάπη, χαρά και συγκινήσεις», «Η φιλία είναι θησαυρός», «Φιλία=παιχνίδι και χαρά», «Αγαπώ τους φίλους μου», «Τους φίλους μου αγαπώ, εκδρομή πάμε στο βουνό. Ανάβουμε φωτιά και είμαστε όλοι μέσα στη χαρά!». Τις ζωγραφιές τις κάναμε ρολό και τις βάλαμε μέσα στην φιλικότουρτα!!! Στο τέλος, κάθε παιδί, τυχαία διάλεξε μια ζωγραφιά μέσα από την φιλικότουρτα και την κράτησε σαν ενθύμιο φιλίας από τους συμμαθητές του!!!!
- Ακούσαμε το τραγούδι «Όπου υπάρχει αγάπη» από την παιδική χορωδία του Σπύρου Λάμπρου!!!
- Παρατηρήσαμε διάφορες εικόνες, άλλες που απεικονίζουν φιλικές συμπεριφορές και άλλες όχι και τόσο. Συζητήσαμε με τα παιδιά. Πώς μπορεί να νιώθουν τα παιδιά στις εικόνες που δεν γίνονται αποδέκτες της φιλικής συμπεριφοράς; Πώς είναι καλύτερο να συμπεριφερόμαστε στους φίλους μας;

- Φτιάξαμε «Το χαλί της αγάπης» (παραλλαγή της ιδέας «το χαλί της ειρήνης» από το pori-it.gr) και αποφασίσαμε όταν έχουμε διαφορές να τις λύνουμε σε αυτό το χαλί με συζήτηση.
- Διαβάσαμε το παραμύθι «Με αυτήν την μπάλα παίζουμε όλοι» και συζητήσαμε την κακή συνήθεια του ρακούν να παίρνει τη μπάλα από τα άλλα ζωάκια όταν αυτά έπαιζαν όλα μαζί. Γιατί άραγε το έκανε αυτό; Τι λύση βρήκαν τα ζωάκια για να σταματήσει αυτήν την άσχημη συμπεριφορά;
- Παιξάμε «Μουσικές Καρέκλες» ... αλλά με μια μικρή παραλλαγή. Σε αυτό το παιχνίδι δεν χάνει όποιος δεν προλάβει να καθίσει σε μια καρέκλα, όπως γίνεται συνήθως. Αντίθετα, αν κάποιος δεν προλάβει να καθίσει σε μια καρέκλα, τότε χάνουν ΟΛΟΙ!!!! Έτσι, τα παιδιά πρέπει να βρουν τρόπους να χωρέσουν όλοι οι συμμαθητές τους στις καρέκλες καθώς αυτές λιγόστευαν για να μην χάσει η ομάδα!
- Διαβάσαμε το παραμύθι «Δώσ' μου το χέρι σου» της Γιολάντας Τσορώνη-Γεωργιάδη, όπου μια μέρα μια αλεπού και μια αρκούδα τσακώθηκαν για το ποια θα πάρει το μέλι που βρήκαν στο δάσος για να ταΐσουν τα παιδιά τους. Θύμωσαν και οι δύο πολύ και αποφάσισαν να κάνουν αγώνες τρεξίματος και η νικήτρια θα έπαιρνε το μέλι. Την ώρα των αγώνων η αλεπού ενώ κέρδιζε την αρκούδα, έπεσε κάτω εξαιτίας ενός βελανιδιού που έπεσε στο κεφάλι της. Η αρκούδα τότε την προσπέρασε και ενώ ήταν κοντά στο τέρμα, έκανε κάτι αναπάντεχο! Γύρισε πίσω, έδωσε το χέρι της στην αλεπού και την βοήθησε να σηκωθεί. Σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο να μοιραστούν το μέλι και να φάνε όλοι από λίγο παρά κάποιοι να μείνουν νηστικοί. Συζητήσαμε με τα παιδιά αυτήν την κίνηση της αρκούδας. Συμφωνήσαμε πως είναι καλύτερο να βρίσκουμε λύσεις στους τσακωμούς μας και να δίνουμε το χέρι στους φίλους μας όταν το χρειάζονται παρά να τσακωνόμαστε.
- Παρατηρήσαμε έναν πίνακα ζωγραφικής της Angela Treat Lyon με τίτλο «Εσύ κι εγώ», ο οποίος μας θύμισε το παραμύθι

που διαβάσαμε και τον συσχετίσαμε με τη φιλία. Έγιναν και τα παιδιά ζωγράφοι και έδωσαν χρώμα στα δικά τους χέρια που κρατούν το χέρι ενός φίλου τους.

- Είδαμε ένα βιντεάκι με ένα σκαντζόχοιρο, του οποίου τα αγκάθια που είχε στην πλάτη τον εμπόδιζαν σε κάποιες περιπτώσεις να συνυπάρχει με τους φίλους του. Όμως οι φίλοι του, επειδή τον αγαπούσαν βρήκαν τη λύση για να ξεπεράσει αυτό το εμπόδιο. Συζητήσαμε κι εμείς πόσο σημαντικό είναι να βρίσκουμε λύσεις για να συνυπάρχουμε με τους φίλους μας όταν υπάρχουν προβλήματα.
- Φτιάξαμε τη συνταγή της φιλίας. Συζητήσαμε ποια είναι τα συστατικά που πρέπει να έχει μια φιλία και τα καταγράψαμε. Τα παιδιά είπαν διάφορες ιδέες: Να αγαπάμε, να παίζουμε μαζί, να συζητάμε, να βοηθάμε κλπ.
- Διαβάσαμε το παραμύθι της Γιολάντας Τσορώνη-Γεωργιάδη «Το αστέρι της φιλίας», όπου το αρκουδάκι με αφορμή ένα αστέρι κατάλαβε πόσους φίλους έχει που τον νοιάζονται.
- Τέλος, κλείσαμε με ένα παιχνίδι. Βάλαμε στο πάτωμα στεφάνια-αστέρια. Τα παιδιά κινούνταν στον ουρανό καθώς έπαιζε μουσική. Στο σταμάτημα της μουσικής έπρεπε όλοι να μπουν στα αστέρια. Έπρεπε να χωρέσουν όλοι. Κάθε φορά αφαιρούσαμε και από ένα αστέρι και πάλι έπρεπε να βρουν τρόπο να χωρέσουν. Τα πράγματα δυσκόλεψαν όταν έμεινε μόνο ένα αστέρι. Μπορούσαν να χωρέσουν 11 παιδιά σε ένα αστέρι. Όχι. Έπρεπε να βρούμε λύση!!!! Και βρήκαμε. Τα παιδιά πρότειναν να βάλουμε μόνο το ένα ποδαράκι ή μόνο το ένα χεράκι. Και τότε χωρέσαμε ΟΛΟΙ!!